

Landbrugsarbejde, som inddrages under denne Lov, der inddrages tillige en Række af industrielle Arbejdere herunder.

Man kommer der til et Spørgsmaal, som jeg mener fortjener en noget nærmere Overvejelse, nemlig Spørgsmaalet om alle de Bierhverv og med Landbruget beslægtede Erhverv, der inddrages under Loven. Mejeri, Tørveskær og Tærskværker inddrages ubetinget under Loven, og som Bierhverv henhørende under Bedrifter, der falde ind under § 1, inddrages saadanne Virksomheder som Teglværker, Grus- og Mergelgravning, Skærveslagning og Savskæring. Det er Virksomheder, som nu falde ind under Ulykkesforsikringsloven af 1898, men fremtidig skulle undrages derfra. Naar man vil fastholde 600 Kr. som den faste Aarsløn for disse Virksomheder, saaledes at man altsaa ikke kan komme højere i Erstatningsberegningen end til 3,600 Kr. ved Invaliditet og 2,500 Kr. ved Død, kommer man ganske sikkert til at nedsætte Erstatningen for en hel Del Arbejdere, der tidligere har været behandlet efter Ulykkesforsikringsloven af 1898, og som har Maksimumsløn efter denne og altsaa kommer op paa Maksimumserstatningen, der er 4,800 Kr. ved fuldstændig Invaliditet og 3,200 Kr. ved Død. Jeg synes ikke, dette er rigtigt, og man kan meget godt raade Bod derpaa uden derfor at røre ved det, som er det gode ved Fikseringen, nemlig ved at ind sætte en Bestemmelse, der gaar ud paa, at for alle Arbejdere, der udelukkende eller hovedsagelig ere beskæftigede ved egentligt Arbejde i Landbrug og Havebrug, selv om de lejlighedsvis beskæftiges industrielt f. Eks. ved en Rundsav eller lignende, er Aarslønnen fikseret til 600 Kr. — det tror jeg vil ramme det rigtige Forhold —, men at for alle Arbejdere, hvis Hovedvirksomhed ikke ligger ved Landbruget, men ved en Virksomhed af industriel Art, saasom Savskæring, Teglværksarbejde, Mejeri o. l. eller f. Eks. som Fyrbødere eller Ilæggere ved et Tærskværk — beregnes Erstatningen efter den virkelige Aarsløn lige som i Loven af 1898. Derved vilde man komme bort fra den Uret, som man ellers, forekommer det mig, vilde gøre mod disse Arbejdere, idet de i Virksomhed, faglig Uddannelse og Løn ere ligestillede med andre Arbejdere, der udelukkende arbejde i Savværker o. s. v., som ikke ere knyttede til Landbrug. Man vilde derved faa dem stillede paa samme Maade som før, og samtidig vilde man opnaa at faa en fast Norm

for de i det egentlige Landbrugs Tjeneste ansatte.

Jeg skal i Parentes bemærke, at hvis dette Punkt bliver indført i Loven, ville altsaa f. Eks. ved Tærskeselskaber, som indehaves af Tærskeselskaber, som tærske for en hel Række Landbrug, Fyrbøderne og Ilæggerne, for saa vidt de have en højere Aarsløn, vedblive at være under Regelen i Loven af 1898, medens derimod de Arbejdere, der afgives af vedkommende Landbrugsbedrift, hvor de arbejde, og nu høre ind under Tærskværksforsikringen, for saa vidt de komme til Skade ved Maskineriet, falde ind under denne Lov, hvilket ogsaa er rimeligt, da det passer med deres Løn.

Et andet Punkt, jeg ogsaa kunde ønske at berøre, er Tvangsforsikringen. Jeg skal ellers undlade at omtale rene Detailler, der bedre egne sig til Behandlingen i Udvalget. Jeg mener, at det er rigtigt, som jeg nævnte før, at man ved denne Lejlighed paalægger en Forsikringspligt, under Forudsætning ganske vist af, at vi, naar vi om forhaabentlig ikke lang Tid staa for en Reform af vor øvrige Ulykkesforsikringslovgivning, udvide denne Forsikringspligt ogsaa til Industrien. Der er aabenbart ingen Mening i, at Landbruget skal i højere Grad være Tvangsforsikring underkastet end Industrien. Men jeg kan finde det rigtigt at paalægge Landbruget denne Tvang under Forudsætning af, at vi alle ere enige om, naar vi komme til Reformen af de øvrige Love, at gennemføre den som Princippet i det hele saaledes, som vi allerede have gjort det for Søforsikringen. Men det forekommer mig, at man har søgt gennemført Tvangen dels ved lidt for skræppe Midler og dels ved Midler, der ikke fuldt ville naa Maalet. Man fordrer, at vedkommende Landbruger skal forevise sin Forsikringspolice paa Amtstuen, og for saa vidt Forsikringen er tegnet hos et anerkendt Selskab, skal Amtstuen give vedkommendes Skattekvitteringsbog Paategning herom. Det er ikke nogen fuldstændig fyldestgørende Kontrol endnu, thi det kommer saa an paa, om Forsikringen holdes vedlige, men for at sikre sig mod, at Forsikringen gaar ud, er der en anden Bestemmelse om, at ethvert anerkendt Forsikringsselskab, der tegner disse Forsikringer, har at gøre Anmeldelse til den stedlige Politimester, naar en Arbejdsgiver, der har afgivet sin Risiko efter nærværende Lov til Selskabet, hæver Forsikringen, eller denne af anden Grund ophører. Navnlig denne Bestemmelse finder jeg lidet heldig.